

KARAMPANA

List kritike i pazara - izašla 3 februara

Godina: Krize	1934	Broj: ne pitaj
---------------	------	----------------

Ne zbog onih kojih se tiče, već zbog onih koji čitaju

Baš ste ludr! Mislili ste da nikad više neću izaći na svijetlost ovoga mutnoga bokeškoga neba, a eto me. Mnogima će biti milo, a mnogima žao. Ali ko će svakomu da ugodit. Mnogi su držali da je i mene zadržala kriza i gripa. Daleko joj put, barem od mene. Istina naokolo mene, i ozgor i ozdol sve je u krizi i u gripu, ali ko će djavolu da naudi. To najbolje zna Zanka, pa je zato i pobjegla od mene. A to joj neću lako oprostiti. Ipak, ja sam tu Tvrdja sam i od *tre sorelle*, tvrdja sam i od *San Giovanni*. Prije će nestat i fabrike Vučkovića i i fabrike Šmitove, nego mene. Mene se ne hvata ni gripa ni kriza, jedino ako bi se imale proširiti kotorske ulice mogla bi dospjeti u muzej. Tu bi mi možda bilo bolje. Jer ovako svak se oklinje sa mnom. Najviše u ovoj krizi. A da nije krize ne bi općina, ili ako volite opština, stavljala prizrec na sapun i pokuštvo, što dolazi izvan Kotora. Sreća što meni ne treba sapuna, a još manje pokuštva. Nego mislim da će bit općina nanjušila da se imaju u ovoj godini ženiti neki stari udovci i stari mladići. Njima će sigurno služiti dosta sapuna za interno pranje i tvrdjeh šušta i kreveta, a to se može dobiti jedino iz našijeh domaćih fabrika. Podji vraže s vragom. Sve se stari pomamili. Nego ako ćemo ozbiljno, imaju pravo, kad mladi neće zbog krize. A starijem nema krize. Oni svega manje trebaju. S druge strane bicete čitali da je u Njemačkoj došlo u modu skopljenje, pa bi se moglo dogoditi da se to i u nas uvede. A zakon je zakon, pa mu je bolje izbjeći dok je na vrijeme. A zamislite šta bi bilo u Kotoru! I neke naše udovice hvata kriza, pa se pomamile. Najteže im je ova dva mjeseca, a kad dodje ljeto-lakše podnose krizu.

Kriza dakle svuda. Zato neke žene bježe od muževa, a neki muževi od žena zbog krize. Zbog krize neke su se signorine i nadule kao da su se boba najele, ili kao da su prosti Bože u sedmom mjesecu. Neke radi krize skoćile bi momcima na oči. Kriju se i dozivlju ih u mračne ulice na Lužu ili uz škajarske serpentine. Ali neka

upamte da je lakše poći u pravu tamnicu... nego u okove žene. Ali za nekoje je kriza sama žena, ne zato što su oženjeni, već zato im je žena donijela u kuću krizu koja ih vodi u ponor. Njihov luksuz, njihovo rasipanje došlo je dotle da im se prodava pokuštvo, klaviri i mnoge stvari. Ja bi takove žene tukla, a ne bi im dala plakati kad su se pustili ženi pod papuku i da ona radi što hoće. Još to rade nekoje žene što su ih muževi iz ništa podigli pa se pogospodile, jer onim drugim što su i prije bile gospodnje moglo bi se jedno oko da zavrti.

Zbog krize i banke su se sklonule iza nekakvog paragrafa 5, a bolje da su se i zatvorile kad čovjek ne može iz njih dignuti ni dinar iako je u krizi i na smrti. A mnogi su bijednici par po paru štedjeli za crne dane i kud će sigurnije da ih spreme nego na Banku, a sad? Pri svojim krvavo stečenim parama — umri! Najpametnije čini naš lko: *quanti piglia, tanti mazza*. On barem ne plaće za svojim parama kao mnogi što su ih dali u parobrode i u banke, on ih je spremio na sigurno mjesto u „Vinsku banku“, a kad umre isto će ga zakopat u zemlju gdje i druge što su štedjeli. Samo neki koji su nanjušili da se primiče kriza, a bili su blizu banaka, digli su pare i — kupili ili sagradili kuće. Nije potreba da vam ih po imenu kažem, jer nijesmo u Parizu. Evala im samo kad umiju.

I advokatima je kriza, osim možda jednoga. A na svim vratima piše: „Vjerjesija isključena“. Sreća što naš debeli doktor sagradio onu „villu“ baš u početku krize, kao i naša „Boka“. Baš kad smo tu, da vam ispričam što sam čula od jednoga našega sugrađjanina, iako je dobroćanin, kod je vodio jednoga stranca prošloga ljeta po gradu da mu pokaže znamenitosti (*oni znate što me imbroloj s parama koje je na meni zaradio*). Idu oni kroz grad i kad su došli blizu mene, tumači mi on kako sam ja dika i ponos slavnog grada, ali da su me zapustili radi krize, dok vidite, reče, kako inače mi silno napredujemo. Imamo kako ste

vidjeli najluksuznije brodersko društvo. Kakova Cunard Line? Jeste li vidjeli luksuzne apartmane? Jeste li vidjeli koliko činovnika i činovnica, koliko obernidirektora, direktora, vicedirektora i kontra-direktora? Jesam, odgovori stranac, a sigurno vi imate i velikih brodova što plove okeane? Imali smo, odgovori vodič, ali su te morali prodati, *per mancanza di credito*. Kako, kako, upita stranac, ne razumijem. Ma to u vašem jeziku ne mogu da vam protumačim, odgovori vodič, ali je to kolosalno. Za naše društvo ovo je mali grad, pa namjeravaju da ga prenesu na Cetinje u centar. Nego znate, odvesti ću vas do Bizanta, on je najslavniji naš heroj, samo su ga strpali u dvoriste, pošto nemamo još muzeja, taji se taj već gradi. Biće nešto kolosalno. Mi znate ne volimo da pričamo, mi radimo. U nas ima preko 30 društava, šta mislite? I ni jedno nije propalo zbog krize. Kolosalno. Naša muzika, naša pjevačka društva i Engleze, su zadivila. A futboliste? Primiisim. Imademo „Narodni universitet“. Svake nedjelje po dva predavanja. Preko 40 profesora koji aktivno sudjeluju. Kažem vam, kolosalno. A naše djevojke i udovice? Non plus ultra. Ko pašte Boškovića. I tu ću vas odvesti, ali da i ja pojedem koju. Pogledajte onu plavušu više Drogerije! Ko zvjezda i vodič! Ali ja sam se na to zakašljala i vodič je brzo uzeo stranca pod ruku i otišao.

Sveti Tripune, mislim u sebi, kako se sve to okrenulo. Nije Kotor više kakav je negda bio. *Tempi passati, tempi beati*.

Naš gradski život

Naš Grivičić glavom krece Da se više ženit neće. Barba Stipe sve se ljuti Što se more uvijek muti. Rajko Niko uvijek više Kakovo je to vam piće. Marin ile stara lola Ne zna što je ženska smola.

Komar Velja diriguje
 A očima namiguje.
 Dušan Mršić vazda trči
 Po gradu se da ne mriči.
 Špiro Baldo gladi bradu
 Kad se sprema na paradu.
 Kordić Niko vino muti
 Dočim Baldo mirno šuti.
 A gleda ih prijeko Baće
 Franko već je steko gaće.
 Miloš Pero dere brate
 Jer mu ovdje nema Brate.
 Težakić mu sekundira
 Nema ko ga konkurira.
 A naš Vučko svega ima
 I daje im dima svima.
 Boškovića svaka torta
 Divna to je fina sorta.
 Atilio samo čuti
 Zna on kako poso muti.
 A Tripo se vazda tuži
 I kelnera baš ne ruži.
 I Gracija brijuć bradu
 Sve ti misli na paradu.
 Pa ni Leso nema mira
 Cijelu večer kibicira.
 A ni Leo nezna posta
 Kad zabava ima dosta.
 Mali Špiro nema mira
 Svakom curom koketira.
 Mister Luka kolo vuče
 Da mu žena što izvuče.
 Gospa Djurdja vilu gradi
 Znade ona kako radi.
 U Slaviji puha bujra
 Ko će sve to da izdura.
 Gospar Toni sve se muči
 Pjevačice da izuči.
 Pa svršimo alla fine
 da oстане nešto
 i za do godine.

Lov kotorskih lovaca

Podigla se jedna četa mala,
 Četa mala kotorskih lovaca
 Svaki nosi pušku o ramenu,
 Svaki misli ubiti ču zeca
 Pa mu srce već unapred kleca.
 Prvi ti je Brozićević Mato,
 Stari lovac oprobano zlato.
 A drugi je serdar Vučković
 Kome lako bilo zidat kuću.
 Treći ti je Cirković Stevo
 Puška mu je ko debelo crijevo.
 Četvrti je Vacek vojevoda
 Koj najbolje bez auta hoda.
 A peti je Šmitović Toni
 Kada sušne on i mačku goni.
 Sastala se kita odabrana
 Jednog zinskog maglovitog dana

Autom su polje prebrdili
 I čašicu rakije ispiili.
 Tu su stali pokraj drumu pusta,
 Da počnu malo se odmore.
 Dok su oni u riječi bili,
 Nešto bušnu, nešto gore sušnu.
 Tada su se stali dogovarati,
 Ko će ići ko će zeca stići,
 Ko će prvi fišek opaliti.
 Mudar bio Šmitović Toni,
 Mudar bio al se prevario,
 Pa je njima vako besjedio:
 Neka ide Brozićević Mato,
 On je danas ponajbolji lovac,
 A mi ćemo čekati po strani,
 Ako zeko iz busije skoći.
 Al govori Brozićević Mato:
 Ao Toni sinja kukavice,
 Ao Toni luda strašivice,

Ti se bojih od jednoga zeca
 I srce ti već unapred kleca,
 A da dodju vuci i hajduci
 Pobje go bi glavom bez obzira.
 Progovara Šmitoviću Toni:
 Ko se boji? Mene to vrijedja,
 Ja sam uvijek bio na megdanu.
 Pa pritegnu na nogam opanke
 I prihvatim ono puške tanke,
 Te se počne uzbrdo penjati,
 Za njim Šarko počeo skakati.
 Bože mili čuda velikoga,
 Svi gledaju šta će sada biti
 I što će im vrijeme donijeti.
 Stao Šarko, nanjušio zeca,
 Stao Toni, a ruka mu kleca.
 Skočio zeko a puška planula
 Al ga nije brate dotaknula.
 Kad to vidje Šmitoviću Toni,
 Magla mu se pred oči uhvati
 Pađe junak u potok duboki,
 Pa dozivlje svoje sudrugove:
 Ajme meni moja braćo draga,
 Ajme meni što ću poginuti,
 Priskočite brzo pomozite
 Donesite joda i povoje,
 Nije moje pogriješilo oko,
 Nego zeko skoćio duboko.
 Svi skoćioše, tamo potokeše.
 Al besjedi Vacek vojevoda:
 Oj Boga ti Šmitoviću Toni,
 Jesu li ti rane od prebola
 Ili su ti rane od samrti,
 Nemoj nama ovdje umrijeti,
 Trebalo bi krst ti podignuti
 Ko će zato troškove snositi.
 Odgovara Šmitoviću Toni:
 Moje će se rane zacijeliti,
 Al nemojte nikom govoriti.
 I dok oni u riječi biše,
 Najednom dvje puške planuše
 I dva zeca na zemlju padoše.
 Progovara Šmitoviću Toni:
 Evala vam moji sudrugovi,
 Evala vam rodila vas majka
 Jer se mene dobro osvetili.
 Dodajte mi poginulog zeca
 Da se krvi napijem junačke
 Što je mene grdno prevario.
 Otale se oni podigoše

Pravo, zdravo u Kotor sidjose.
 Dočeka ih malo i veliko:
 Gdje ste lovci, što ste ulovili,
 Jeste li su bolan umorili?
 Al da vidiš Šmitovića Toni,
 Skače brže na noge junačke,
 Vadi zeca, pa s njim kući kleca.
 Za njim Vacek ko pomaman skače,
 Ali Toni još brže izmače,
 Pa poviče svojoj družinici:
 Što ćemo se ljudi da pravdamo,
 Moj je zeko kad se poje rane,
 Već slušajte što ću vama reći,
 Što ću reći to neću poreći:
 Ja vas sutra na večeru čekam.
 Dobro Toni naša perjanice,
 Povikala njegova družina,
 Samo kad smo zdravo kući stigli,
 I kad smo te iz potoka digli.

Dobrotski izbori

Bože mili čuda golemoga
 Što se ono tamo zamagilo
 U Dobroti pokraj mora sinja:
 Il je došlo blago sa brodova,
 Il se ženi od Dobrote kneže,
 Pa se kupe kićeni svatovi.
 Nit je došlo blago sa brodova,
 Brodovi su davno u dizarmu,
 Zbog njih mnogom kuka kukavica
 I kukat će do sudnjega danka
 Nesretne ih porodila majka.
 A kukat će još i koja banka
 A najteže Gospa od Perasta,
 (Hoće li im duša biti prosta?)
 Ne ženi se od Dobrote kneže,
 Nije momak više za ženidbu.
 Već se kupe brate izbornici
 Jer su oni kićeni svatovi
 Koji će nam pobro odrediti
 Ko će biti načelnik Dobrote.
 Nije šala moja braćo draga,
 Ko će dijeliti sve dobrotsko blago
 Da na čelo bude komudrago.
 „Boka“ svoje aute ranžira,
 Čiro vele tako komandira.
 A ni drugi ne stoje zaludu,
 Na poprštu svi treba da budu.
 Učo Mirko zagrijo se vele,
 Oni drugi sve letke dijele,
 Obecajući mjesta, položaje,
 Koji neće bacaje ga vani,
 Ne bude li na njihovoj strani.
 Dobila je stranka Marka kneza
 Od Dobrote i Boke viteza.
 Ali da su Crnogorci složni,
 Ne bi bili dobroćani možni,
 Nek ih krijepi ova miso smjela,
 Da ne dodju svi sotto l'umrella.

Благоти за гусле

Мили Боже на свему ти хвала
Или грми ил се земља тресе
Ил удара море о брегове?
Нити грми нит се земља тресе
Нит удара море о брегове,
Јер је море у заливу мирно,
Већ збор зборе господа которска
У општини у кули преријелој
Како ће нам порез ударити,
Како ће нам жиде порезати
И пуштати крцу из тобола,
Па устале цине претседнице,
Проговара господи которској:
Ој Бога вама господо которска,
Претставници свих грађана,
Од народа ви бирани нисте,
Нисте ни ви, а нијесам ни ја,
Ал паметно браћо просудите
И намете право подијелите,
Сиромашу да не буде криво,
Јер ако ми неправду чинимо,
Када дође вријеме од избора,
Нико од нас оваје седат неће.
То је нешто што ме напријед крече,
Да не буде бруке и срамоте
А од Бога велике грехоте.
Општина је тешко загрзнула,
Банке су нам паре затвориле
А наш Мате броји киловате
Не можемо да га намиримо
Кад у рукама летрику немамо.
Коју штегу нама су нанјели
Они што су пред нама владали.
Не можемо да школе градимо,
Ни да љети путе подијevamo,
Па наћије пута и начина
Да се овог јада избавимо.

U zamki

Сјечаћете се оне divne ноћи кад је „Bokelj“ притрдио ону сјајну редату какову ćemo касно опет видјети у нашој граду. Испала је изнад svakoga очекивања. Ја сам оне ноћи забилежио један интересантан догодјај, па ћу вам га испричати.

Gospodja Marija nije živjela u najboljim odnosima sa svojim mužem Nikolom. Bila je lijepa, mlada, pristala, u naporu svoje snage i ljepote. Voljela je da joj se udvaraju, a koja žena to ne voli? Nikola je bio čovjek ozbiljan, čovjek od posla, koji nije volio ženska kaskanja i ljubavne izljevne, niti je zato imao vremena. Marija je željela i htjela veću pažnju, intimitu koketeriju. Po tome njihov brak ikada prividno uzoran, u svojoj nutрини nije bio harmoničan. A ono što je Mariji nedostajalo, što po njezinom mišljenju život joj činilo poetičnim, nalazila je kod prijatelja svoga muža, mladoga gospodina Milana, koji kao dobar poznavatelj ženske duše, znao joj je da život očara. Oni se niјesu

Usta један који кућа има.
Па прозбори да се сала тресе:
Ми смо куће тешком муком стекли,
Ми нећемо на куће намета,
Тешки јад нас и до сада бије,
Нека рекне који ако смије,
Да се намет на куће навије.
И тако се навијали људи,
Сваки своју реко не пореко,
А одмине вријеме далеко.
Док се нечем ипак домислише
И на сапуи намет ударише.
Добро, добро, вичу на све стране,
Свак се мора да сапуном пере,
Ал домаћим фабрике Ривијере,
На покућство намет ударише,
Па је један дијело разложио:
Шта ће нама и туђи ормари,
И постеле, столи, кантунали,
Кад имамо шкаљарску фабрику
Која нам је на дику велику.
Што су рекли, нијесу порекли,
Сложише се намет ударише.
Али нека нам доју избори,
Ми немо се тада огледати
Има ли нас родила нас мајка,
Који пазе на све ове ствари.
Видајемо ко богате брани
Видајемо ко све ово кварни,
И ко ништа за рају не мари.

Разговор на Меркату

Јово: Добро јутро Трипо, јеси ли порано?
Трипо: Ето дошао и ја да нешто купим. Треба. Знаш она моја неће да иде у спизу, па ето морам ја.

Јово: А мојој опет мило изаћи, а ти Јово поспремај. Ни по јада кад би била хитра, па да се кроз по уре врати, али враг је одио, стоји по дивје дебеле уре. А ја би за по уре купио цицели меркат. Али она неда. Хоће јој се сваки дан у пијану. Трећу пак уру изуби док се сва налиже, врагови је лизали.

Трипо: Богом просто моја. Она ти се у по минута уреди и очешља па на посао. Просто јој било. За право ја сам је научио.

Јово: А моја ти има дестак некаквих прашкова, некаквих масти и бочица, па пред огледало, да ти се чоче управ згади.

Трипо: Е, и моја је била почела. али ја је окрпн два три пута, а она ето дркалице кроз прозор. И сад је све у реду.

Јово: Благо теби! А ја мојој не смијем ни писнут, јер има језик да те Бог сачува, а каква је још би и дигла руку на мене. Па грдне паре трочи за те људрије, а не може да се помлади. Тешко може цену. Али кад сам се с врагом састао, па ето ти. Куку оном до смрти, ко се у зло упрти.

Трипо: Ишћеро би ја њом те мушине, вјеруј Богу. Видим је ја како она шетука доле-горе, па с оном знаш љезином пријатељницом удри у накуле по дебелу уру.

Један ђако: Добар дан!

Јово: Добар дан синко!

Ђако: Ево вам обојици позив.

Обојица: Од кога?

sastajali kriomice, јер је Nikola bio vrlo ljubomoran, те је budno pazio на сваки korak svoje ženice, али из кратких razgovora što су ил često imali, из pogleda, znali су они što су željeli и за čim су čežnuli, и та čežnja sve се više potencirala.

Približavala се ređuta „Bokelja“. O njoj се pričalo и pričalo. Ko да не pristupuje? Marija је nakon mnogo molbi umolila svoga muža да је пусти. On iako у mladim danima prvi balarin, sada је volio mirni obiteljski život. Nije mario više за pjesove и maskarade, али на preklinjanja svoje ženice popustio је, јер је bio uvjeren да је može pustiti са svojim susjedom и njegovom gospođinom koji су bili vrlo solidni. А и radi kućnog mira.

Marija је smišljala kako да се što originalnije maskira. Dogovori се са Milanom, те odredie да on spremi crui domino са zelenom pantljičkom ikako će се lakše naći и poznati. Milan је živio kao samac. Imao је staru sluskinju, јер nije mogao да jede hotelska jela. Sve је išlo kao по loju. I Milan и Marija су се neizmјerno veselili и nestrpljivo iščekivali ovu јединствену

noć koja će im donijeti mnogo sreće! Marija је neprestano pjevušila и svaku sitnicu ugadjala mužu. Radila је sama svoj kostim „Sreće“. Cio је bio ispunjen brojevima, а на grudima stajao је broj 13.

I, dan је osvanuo, а noć се približavala. Marija је postala skoro nervozna. Sati су joj odmicali vrlo sporo. Dan prije toga vidjela је на čas Milana и stiskim ruke objasnila mu да ја је sve у redu. Pošto је večerala са svojim mužem, obukla се и prikazala. Nikola је bio zadivljen. Sad му је bilo žao što и sam не ide на ples. Ali svoju riječ htio је да odri. Marija се с njim pozdravila и veselo otkatakula. Nikola је čuo novine, али nije bio sabran да ите. Mislio је kako će се njegova ženica zabavljati и sve nekako dvoumio bi li и on pošao ил не. Prvo ču да popijem čašu dobra vina, па да се onda odlučiti, pomisli и sebi. Izdје у hodnik, да kroz glavna vrata podje у magazin koji се nalazio у prizemlju и да uzme bocu vina. Ispod vrata opazi један papirić. Pridigne га и pročita: „Mного oprosti što ne mogu doći, pozvan sam nedavno и hitno у Erceg-

Ђа к: Од гимназије. Клањам се!
О боји ци: Здраво!

Јово: Аха! То ти је ђачка за-
бава на св. Сауу.

Трипо: (отвара и чита). Па што
је ово по Богу брате?

Јово: Што, што?

Трипо: Ево опет нешто ново.
Читај!

Јово: (чита) Хм, е баш ново.
Један ђак, па домаћин славе, то у
нас није никада било.

Трипо: Не, брате. Ето речимо
ти славиш славу, па позивљеш мене
за домаћина у твоју кућу, може ли
то да буде. Ја барем тако схваћам.

Јово: Мени је то смијешно. А
ту опет стоји, да не долази отац,
него шаље своје дијете. И дође не-
ко у кућу на славу па честита дје-
тету, а не мени. Што сам ја онда?

Трипо: Биће и ту неки разлог
што ми не знамо, или хоће да ставе
нови закон у стару земљу. Ја више
ништа не разумијем.

Јово: Ни ја брате. Него знаш
што? Доста смо видјели и дожи-
вјели, па нека и то чудно видимо.
Има бити да се све окренуло низ
брдо. И ти си ишао у гимназију, па
нијеси смио у кино. Па јеси ли ишао
у школу да учиш мудре науке, а
нијеси ишао сваке недјеље на бале.
Био си скоро у Дојми на балу па
јеси ли видико ко бала? Све сама
дјечурлија.

Трипо: А о модерним балима
не говориш? То је оно што ме мучи.
Па знаш што они могу мени зборити?

novi, telka mi je na smrti. Milan.* A
Nikola je znao da će se Milan maski-
rati. Nekako je sumnjao u pogledu
svoje žene, ali nikakva dokaza nije
imao. Zatvorl vrata, vrati se u sobu,
uzme kaput i ravno Milanovoj kući.
Stara sluškinja još je pospremlala u
kuhinji. Ona mu otvori kad je čula
da je on. Nikola joj reče: „Poslao me
Milan da mi dadeš njegov kostiun za
ples, pošto je on otputovao u Novi.“
Stara sluškinja mu ga dade. Tada joj
reče Nikola: „Možda ću ja da dodjem
ovdje i spavati, jer mi je žena zatvo-
rila kuću zbog toga što je nijesam
htio da vodim na ples, pa mi zato
daj ključ od kuće. Sluškinja je pozna-
vala Nikolu i požalila ga, pa mu pre-
dala ključ. On navuče domino i ode.
Dvorana kafane „Dojmi“ kipejala je
od silne svjetline. Jedva da maknes.
Maske su se gurale tamo, amo. Sve
je bilo raspoloženo, rasposafano. Ušao
je u salu baš kad je orchester svirao
jedan foxtroit. Niko se na njega nije
osvrtao. Ta bio je jedan obični do-
mino. On je razgledao po dvorani,
Sparina. Maske se priljubile jedna uz

Tata, ti nijesi savremen, nijesi mo-
deran.

Јово: А да видиш ти како се
и у Шкаларима бала. На два мје-
ста. Баво је, Боже прости, створио
ту моду.

Трипо: Тако је мој Јово, али
што ми двојица можемо. Чепа vada.
Него ја идем да понесем жени ово
меса, па дођи у Задргу да прочи-
тамо новине и попацијемо кафеу.

Јово: Добра ти је, ајдемо. И
оноко млатимо празну сламу. До ви-
ђења, ја те чекам.

Трипо: До виђења!

Jadi činovnika

Gle palače što se tamo koči
A dolje se rujno vino toči
Podigo je čovjek na rakiji, vinu
Osiguro budućnost i sebi i sinu.
A ja siromašak ne mogu da živim
Da sebe obučem, pošteno preživim,
Da školujem djecu, ženi kupim festu.
Niti da proslavim baš ni jednu festu.
Učio sam škole dugi niz godina,
Potrošio para zlatnijeh stotina
A sada sam dužan na sve četir strane
Svaki meni prvi crni danak svane.
Jer što vrijedi škola kada nemaš para
Kada na desetog nemaš ni dinara,
Dođim onaj drugi pred tobom se koči
A ti pred njim prosiš i zatvaraš oči,
I nemaš za slavu da si kupiš svijeću
Daj mi brate sreću, pa stavi u vreću.

drugu ko lupari iz kamen. U onom
vrtlogu spazi i svoju ženu s jednim
Pajacom. Napokon je glazba zamuk-
nula. Pleskanje. Opet se ponovi ples
i opet glazba zamukne. Sejnja. Odjed-
nom ga neko obujini oko pasa i za-
nese u vrtlog. Nagnu se njegovom
uhi i prošapta: „Napokon ste došli,
a bila sam već zdojvica. Ove maske
da me raznesu, a sad ste me spasili.“
On joj stisne čvrsto ruku. A zatim na
ponovne zvukove tanga izgubiše se u
vrevi, bez riječi, stiskanjem ruku i pr-
stikom na grudi. Pitala ga je da li je
volja, a on je tiho saputao kratke lju-
bavne izjave i želje.

U neko doba oko ponoći reče joj:
„Mene je ovdje dosadno, idemo kući.“
— Nemoj dragi, jer mi je muž po-
stao dosadan, ja sam ovdje s tobom
tek upozнала žitot.

— Ali mojoj kući...

— Kako, ali ja imam društvo...

— No, pa mi ćemo se vratiti opet amo.

— Ali kako da opravdam?

— Kaži da moraš po nešto, a da
ćete prijatelj otplatiti.

— Dobro, ako uspije.

МОДА

Дошли су нам ето
у моду репови,
а плаћајте за то,
бедати слепови.

А ништа смјешније,
што репови свих врста
и колари што падају
на мршава им крста.

Неће више да се
виде танке ноге,
да би лакше мужу
све набиле роге.

На танким фигурам,
лепшају репови,
ко оно на челу
мужевљеви рогови.

А наображене даме
што немају посла,
по ваздан шетају
а муж чини од осла.
А шта ћемо људи
кад је мода така
неће их по моди
барем жена свака.

Стара прича

Удовца лијепа, млада
Предијем гробом клечи
И боли своје лијечи.
Усадила у црну земљу
Свијећу од три киле
И горке сузе лије;
У прса се грува и бије
И нариче:
Забораит ја тебе нећу
Док и мени

— I, uspjelo je.

Пошли су руком под рuku. Nikola
nije ništa putem govorio. Izvadio je
ključ i otvorio stan Milanov. Uхватио
je u mraku svoju ženu i poljubio je.
Onz ga je strasno zagrlila i uzvratila
mu cjelov. Ona ga nije puštala iz zag-
rlanja, ali se on istragne, skinе masku
i upali svjetlo. Kada ga je ugledala
samo što nije pala u nesvijest. Krik-
nula je, a zatim su joj se sve zvijez-
de prosule pred očima od Nikolina
šamara. Uzeo je pod ruku i odveo
kući. Kiečala je pred njim i preklinja-
la ga da joj oprosti. On je samo od-
gurne i reče: Sutra ćemo da razgo-
varamo.

Zatim Nikola skinе domino, smoga
ga i ode u kafanu. „Nadje svoga su-
sjeda kojemu reče da je Mariji pozlo-
no pa da se neće vraćati na zabavu.

А шта је сутра било, питаћете. Nikola
је био великодушан i промислио: Шо ту
плјувати себи на образ. Marija се opa-
metila.

Не упале смртну свијећу.
И ако сам ти калгод
Набила мале роге
Ја ћу то исплатит
И клечим на обе ноге.
Расплитат ћу косу
И видјет нећ ме босу
Трапит ћу моје тијело
Не би ли прије увело.
Кунем ти се!... опрости!...

Ал вријеме лети, лети...
Врела крв јој се бурка
Не трапи младо тијело
Не грди лице бијело
Не расплиће косу, ох!
Направила је бубикоџ
И сиује да се уда,
Ал тко је само узме
Бит ће велика луда,

Број 1

Како знате мене зову Пуро
Али право име ми је Ђуро
На капи ми број се 1 штије
А ко штије нека разумије,
Нека знаде што Ђуро умије.
Сви Бокељи добро мене знају
Сви се страни у ме поуздају,
Сви ме знају и по моме гласу,
Који бучи у дубоком басу.
Па када се пароброд примиче
Свима Ђуро бојку помон живи:
„Ево мене број 1 вас служи,
Неће моћи нико да се тужи,
Ја вас служим, ја вам вјерно носим
Све тешкоће могу да подносим,
А од плате ето што ми дате
Боље више него мање дајте,
Јер ми треба и чашица вина,
Да не пијем ради грипе кинина.
Сваки кинин један динар стоји
Чаша вина одма те озноји,
Добра чаша Балдовога вина
Боља ти је нег кило кинина.“
Ђуро збиља ваздан поштен био
Свакога је лијепо послужио,
Сви грађани и респект му носе
А колеге с њиме се поносе.
За „Глас Боке“ он се доста труди
„Карампану“ купите му људи.
Нек добије и он коју пару
Захвалиће свакоме на дару.

Kotorski specijaliteti

Један наш високо уважени гра-
дјанин jede код куће, његов син
у ресторацији II реда, а његова
женца у ресторацији I реда. Сви се
пак надју на већер кући. Сви живу
у слог и љубави.

Жена брзојавља својој сестри:
„Додји!“
Мућ брзојавља: „Не долази zbog
krize!“
Жена брзојавља: „Додји!“
I дошла је.
?

Наш вриједни Паво поставио фа-
брику без комина, али му некако
непрестано жгараво. Мислимо кад
би посудио из ризанске пилане је-
дан комин, све би išlo у redu.

Ми имамо рибара D-попа који
на удцић хвата и brodove, па ми-
сли да је морски пас.

Которске фотографије

Захваљујућ чудноме удесу
И ја сам вам била неки дан на плесу
Потрошила много на хаљину нову,
Али ето чуда, плесат ме не зову.
Хоћете вјероват, љута сам вам била:
И мужу се својом тешко пожалила:
Зашто нас је звао одбор професора
Када ми на плесу дама сједат мора.

У Мућу вам једна дама
Сада живи сама
Удовица
Сиротица...
Она кћерку дивну има
Што познато је свима,
Вјерила је с момком чилим
И веселим
Пошто нема кћерке дома.
Он сиром!
Тјешти маму
Саму...
Јер опћина ништа
Проти тому нема,
Он каткада код ње
Мало и задријема...

Дебео сам
На трбуху имам доста сала
Меду и паранчам нека буде хвала

Има један млади сликар
Кој не воли гарауше
Него само плавуше.
А плавуша једна око њег се врти
Да га стрижелом љубавном усмрти.
Сликар само модел гледа
А у мрежу се неда.

Наш ти Лука
вазда иде без клубука
(као да је и он професор, оп. уредника)
гледа многе жене:
старе, младе, ружне, fine,
а ни за једном

срце му не гине.
Он од ружних прави лијене
како којом то већ годи
а од старих прави младе,
само свима да угоди.
Је л' од страха посједио,
или што је многе видио
кроз апарат јасно,
или многе полубио...
— Може бити ласно.

На ме није дошла криза
ни изблиза,
јер ја држим двије жене
обе оне воле мене.

Зовем вам се Јозо - Тино
и не волим јело фино.
Жена неће да ме трпи
у моје се после прти
зато сам је опремио
и младу сам добио,
јер је мени новац Бог
за живота мог.

Наша прва примадона
ради оног неког звона
намјерава да се уда
огласе ће ставит свуда.

Ми смо сестре истог стаса
и доброд смо гласа,
рада би се ми удале,
па што смета да смо мале?

Име ми је четири слова
а тежа сам од олова,
доста сала испод врата
удала би се рад ината.

Имам малу кућицу,
у кућици женицу,
у женици враг
па сваком драг.
Радо кокетира
и неда ми мира,
ал шта ћете кад сам старац
и м...ац.

Ljubav u varizmima

Ако човјек vara ženu, nema
ništa zla, ali ako žena vara muža,
mogao bi on да hrani tuđu djecu.

Gospodjice су kao sardine ču-
vane у kutiji у ulju. Ако otvoriš
kutiju да provаш, moraš је odni-
jeti kući, јер је нико neće да ku-
pi, осим ако је — bedast.

Жене више vole љубавника, ne-
го мућа, јер је то ipак љубавник,
а не мућ.

Ljubav je kao divna proljetna pjesma koju pjeva mladost. Čovjek u muževnoj dobi je ponavlja, ali distonirano, a starac bi htio da je ponovi, ali je promukao, pa nema efekta.

Ženska je šminka kao mamac na udici za lude ribice, pametan muškarac vazda gleda što se krije pod šminkom.

Ima žena koje osjećaju da imaju previše ljubavi, pa su prisiljene da ju podijele između muža i ljubavnika.

Ljubav je kao bolest iza koje kad se oporavimo saznademo koju smo ludoriju počinili.

Домаће вијести

Бокели настањени у Загребу, Београду, Сплиту и Сарајеву договорно чине велике припреме да прославе св. Тринула. Свуда су изабрани одбори који марљиво раде. Договориоци су се да на вечеру буду ова јела:

- 1 Скоранце са младим луком
- 2 Муљанске гавице на бродет
- 3 Каштрадина са зељем
- 4 Печена туновина и паламиде са са салатом из Шкаљара
- 5 Сир из Грља
- 6 Наранче Тома Доловског
- 7 Штрудел госпође Мици а палачичке госпође Марице (већ је послано поштом)
- 8 Вино из Петровца и Бијеле.

УЗДАСИ. Помоци нас Боже и свети Тринула! Ове године опћина нас је слабо помогла. Непрестано кука да јој је криза. То и ми видимо, али нам се чини, ако овако потраје да ће идуће године бити сасвим изнемогла. (Али се надат ипак да ће бити боље, сад кад почне наплаћиват прирез на салун и покућство оп. „Карампане“.)

Одбор за прославу.

Дубровчани настањени у Котору ове године чине при пут фесту св. Влаха. Припреме су у највишем јеку. Послије грличања мештар Иво Коњавинин извијање барјак. Фестањуди Бранко и Томи наредили су за заједничку вечеру врећу каменца, шкољака и лупара, затим ко-

фицу каволина, па перфино дубровачког крупа и Колићеве капљице неколико богиља. За трагаменту у јутро већ се набавило сухих смокава, мантале и котонаје, као и конавоске ракије. Преко вечере ће држати говор дотур Ушо, а затим ће госнар Влахо ударат у лијерице, па ће се повести коло.

ИЗА ЗАВЈЕКА. Неки господин опазно како једна госпођица кад јој у посјете дође један господин, брзо спусти завјесу на прозору, па је једном упита:

— Ма зашто ви госпођице и преко дана спуштате завјесе на прозору?

— Ето тако, знате, заболела ме глава од велике свјетлости.

— Да, да, па вам сигурно онај господин доноси аспирина.

Telegrami

ZAGREB Prijatelju Božu Kotor Dok sam bio aktivan nijedna me nije mogla uloviti nego kad sam stupio u pensiju, pa ako se i razočaram biće mi samo vraćen zajam. Sad je na tebe red.

Stari direktur MUO: „Karampani“, Kotor

Sreća kad sam se onoga vraga trsila, barem sad imam čovjeka, pa što Bog da. Raspuštenica BEOGRAD v. d. Direktor Kotor

Još se' nijesam dobro razmislila zato nemoj još primati čestitke.

Udovica CETINJE „Jugoslaven“, Kotor

Vi nama dajete golove, a mi vama pod rebra. „Crnogorac“

LJUBLJANA Koterskim frajlicam

Ako me ostavila ona iz Banata, neće ova iz Slovenije. Ilija

Radio-telegrami

GRUDA Općini Kotor Pošto sam postao načelnik, dajem svim kotoranima na vječnu uspomenu i slavu makte vino i rakiju na sv. Tripuna.

Niko Kordić ZAGREB: PMD Bokelj Kotor

Vidi se da mene nema kad se javljate samo na staru godinu.

Maja

BEOGRAD: „Jedinstvo“ Kotor Zamrli ste bez mene. Grofica

BEOGRAD: Orhestar Gradjanske muzike Kotor Opći je glas da nema više moga violina. Allfirević

ŠKALJARI: Gradjanska muzika Kotor

Sveca vam vašega, ipak svirate bez mene. Tripo

DUBROVNIK: Općina Muo

Pojavile su se ogromne mase palamida, pošaljite vaše motorne ladje. DUBROVAČKI ribari

Pitalice i zagonetke

Zašto se ovuda skita Mešter Ović?

— Da medju Bokeljima nešto u mutnu ulovi.

Zašto Djuro Draško mijenja stranke?

— Ne bi li na koncu konca postigao mandat.

Zašto Marko Lazarov načelnikuje?

— Da očuva bratu mandat.

Zašto opština ne napravi modernni klozet?

— Da očuva starinu.

Zašto se ljeti ne polijevaju ceste?

— Da ne bi more pred gradom presušilo.

Zašto nam je elektrika skupa?

— Jer treba sagraditi vilu i za sina.

OGLAS

Javljam tužnim srcem svim prijateljima i znancima, da se naš mnogo mučeni „Glas Boke“ nalazi u agoniji. Pozvani su na konsultaciju prvi specijalisti za unutrašnje bolesti Dr. Dinarčić i Namirilović. Ipak ima nade da će se teški bolesnik spasiti i preboljeti krizu, ako mu dadu jake injekcije paradinara. Uslijed toga našega Jova uhvatila jaka febra.

P. S. Doznajemo da je bolest krenula na bolje. Temperatura 38, puls 111. Uredništvo